

Obrázky

z Vratislavic nad Nisou

MAREK ŘEHÁČEK

*Červencový okamžik na vratislavickém koupališti.
V hlavní roli – jak z Rozmarného léta – je Rudolf Pršala.
Narodil se roku 1896 v liberecké české rodině
a druhou světovou válku prožil v Německu.
Po návratu byl invalidní, a proto vzal práci plavčíka
na vratislavické plovárně. Nezkazil žádnou legraci
a i z fotky je vidět, že to byl frajer
až do pozdního věku.
Archiv Ondřej Marčák*

Pohled přes koupaliště směrem k dosud nezastavěnému Zámeckému vrchu. Vlevo od obytné budovy ještě stojí dřevěné převlékárny. V nich fungoval jakýsi archaický režim obsluhy. V převlékárnách se návštěvníci oblékli do plavek a obsluhujícího přivolali vysunutím kolíku ve stěně; ten svršky převzal a za poplatek uložil do šatny. Archiv Ondřej Marčák

Správcové a plavčíci na vratislavickém koupališti jsou zvláštním stavem, který vládne zdejšímu létu. Vzpomenut zde musí být sportovec Rudolf Pršala, který se se ženou nastěhoval na plovárnu někdy v roce 1947 nebo 1948. Působil zde až do září 1963. Byl vždy krásně opálený a oblečený v bílém. Naučil plavat několik generací vratislavických dětí a traduje se, že do bazénu pro plavce na koupališti pustil pouze ty, kteří pod jeho dozorem složili zkoušku z plavání. V zimě zase přeměňoval vodní plochu plovárny na kluziště, na němž nejen vyučoval děti bruslení, ale sám předváděl krásné lední tance. Díky jeho pravnuce Ondrovi Marčákovi a jeho mamince se dodnes dochovaly vzpomínky a fotografie z koupaliště v Pršalových časech, s nimiž se tak veřejnost může nyní vůbec poprvé seznámit.

Ceník vstupného z 60. let. Zaujme tehdy obligátní sleva pro vojáky i celosezonní vstupné za 16 kaček.

Archiv Ondřej Marčák

Původní vzhled koupaliště po jeho vzniku roku 1901, kdy je vřislavická obec zřídila na pozemcích majitele likérky Wilhelma Hausera. Tehdy mělo 100 metrů na délku a 30 metrů na šířku. Jak je vidět na stylizované pohlednici, kterou coby „malý příspěvek do sbírky“ poslala jistá Mariechen čili Maruška, sloužila plovárna nejen koupání, ale i v té době také mimořádně populární plavbě na loďkách, označovaných jako gondoly. Za koupalištěm je dobře vidět domek s větrným kolem, jímž byla čerpána voda z výše položených rybníků přes kopec do pivovaru. Dnes je celé údolí podstatně více zarostlé olšinami a křovím.

Archiv Vítězslav Procházka

Vypuštěné koupaliště ukazuje jeho poválečné členění i tzv. vor, který byl v části pro neplavce. V pozadí jsou dobře patrné upravené lípy, z nichž dnes již zbylo jen několik. Opětovné napouštění koupaliště z potůčku pod pivovarskými rybníky bylo prý vždy „velkou alchymíí.“

Archiv Ondřej Marčák

*Plavecké závody zachycené fotografem patrně někdy v časech první republiky. Oblíbené byly tehdy skoky a klouzání do vody. Dřevěná konstrukce se skákacími prkny byla později nahrazena betonovou a klouzačka skončila v části pro neplavce, kde byla připevněna na svařované konstrukci s pumpou na vodu. Je zajímavé, že obytný domek správce, z něhož dnes areálu vládne Petr Ferdyš Polda, zažil nejen časy páně Pršaly, ale v 70. letech také natáčení části časosběrného dokumentárního filmu Heleny Třeštíkové, nazvaného *Soukromý vesmír*, který po dobu 37 let mapuje příběh rodiny socioložky Jany a elektrikáře Petra.*
 Archiv Ondřej Marčák

Ve třicátých letech bylo koupaliště oblíbeným místem letní rekreace. Svoji romantickou eleganci si uchovalo ještě několik poválečných desetiletí. Podle pamětníků se největšího uznání mezi dětmi dočkali ti, kteří uměli za běhu přeskákat všechny startovní bloky, nedotknout se jich a přitom nespadnout do vody.
 Archiv Ondřej Marčák